

KONJIŠKI PODJETNIK

„Podjetništvo in obrt pri nas sta v dobri kondiciji“

Emil Martinšek.

Po dveh desetletjih življenja v Slovenskih Konjicah pravi, da se že ima za Konjičana, čeprav je svoje otroštvo preživel v bližnjih Ločah. Poznamo ga kot direktorja konjiškega podjetja RaMaX, ki je po 20 letih delovanja vse bolj prepoznavno, pred kratkim pa je prevzel tudi vodnje novoustanovljenega Dravinjskega poslovnega kluba. Čeprav prostega časa skorajda nima (zanj 8-urni delovnik in prosti konci tedna ne obstajajo), si zna vzeti čas za svojo družino in rekreacijo. Tako ga lahko srečamo na teniških in košarkarskih igriščih ali pa na jadraniu.

» Pogovarjala se je: Nina Krobot



Najprej čestitke za vaš nedavni okrogli jubilej, 50 let. Kako ste slavili?

● Hvala za čestitke. Teh je bilo okoli praznovanja petdesetletnice res veliko. Lahko rečem, da si bom praznovanje zapomnil predvsem po tem, kako veliko ljudi mi je čestitalo, izrazilo lepe želje, in kako nepozabne dogodke so mi pripravili in pričarali. Res je bilo lepo praznovati.

Kje ste začeli svojo poklicno pot?

● Moja prva služba je bila v Mariboru. Po končanem študiju sem sicer imel pogoje in rezervirano mesto na strojni fakulteti, kjer bi nadaljeval magistrski študij in opravljal delo asistenta, vendar je bilo to ravno po končani osamosvojitveni vojni in na fakulteti enostavno ni bilo denarja, da bi lahko prejel tudi asistentsko plačo.

Moj profesor mi je pomagal pri iskanju službe in tako sem pristal v inženirskem podjetju, ki je vodilo izgradnjo raznih gradbenih projektov. Sam sem bil zadolžen za računalniško konstruiranje s področja strojništva. Sčasoma sem napredoval, opravil strokovni izpit in nazadnje delal na vodenju projektov in s ponosom lahko povem, da sem sodeloval pri veliko odmevnih projektih po Sloveniji, kot so Ministrstvo za obrambo v Ljubljani ali recimo Europark Maribor.

Kaj je pretehtalo, da ste s poslovnim partnerjem pred 20 leti ustanovili podjetje?

● Danes težko rečem, kaj je bilo tisto odločilno. Z ženimim bratom sva imela željo, da bi nekaj počela zase, da bi sama odločala, kaj in kako, seveda

pa sva imela tudi cilj, da bi morda lahko nekoliko bolje zaslužila, kot sva v svojih službah. In tako sva iz lastnega denarja kupila prvi rezkalni stroj in ga postavila v vrtno uto pri mojih starših. Uta je bila takrat še brez oken in vrat in zadevo sva rešila s kartonom in polivinilom. Resnično začetek na samem dnu.

Ker sva takrat še hodila v službo, sva se s strojem in prvimi naročili ukvarjala popoldne, ponoči in med vikendi. Sva pa kaj kmalu ugotovila, da en sam stroj ne bo prinesel pravih rezultatov, zato sva najela prvi kredit in kupila še nekaj strojev ter se preselila v garažne prostore in prostore mojega svaka in poslovnega partnerja. Naročila in obseg dela so se počasi večala in začelo je zmanjkovati časa za izvedbo naročil. Ko tudi delovne noči in vikendi niso bili več dovolj, se je najprej ženim brat odločil, da pusti svojo →

→ službo in se redno zaposli v najinem podjetju. Isto sem storil dobrega pol leta za njim tudi sam.

Letos obeležujete 20-letnico. Če se ozrete nazaj, katere so bile največje prelomnice?

● Prva in najpomembnejša je seveda tista, ki sem jo že omenil. To je iskrica, ki je v meni in ženinem bratu vzbudila dovolj veliko željo in namero, da sva se odločila ustanoviti podjetje. Takrat seveda nisva vedela, kam naju bo to peljalo in kam se bo podjetje razvijalo. In v tem stilu sva tudi izbrala ime podjetju. RaMaX je na namreč ime, ki je nastalo iz prvih dveh črk priimka mojega partnerja, prvih dveh črk mojega priimka, X pa sva dodala za primer, če bi se nama še kdaj kdo pridružil v podjetju.

Naslednji pomemben dogodek je leto 2001, ko sva podjetje, ki je prej delovalo v obliki s.p., preimenovala v d.o.o. in se istočasno odločila za izgradnjo lastnih prostorov. Kupila sva zemljišče na robu poslovne cone Konus in leta 2002 izgradila objekt, kjer sva zaposlila še štiri delavce. Razvoj družinskega podjetja je do leta 2009 nenehno rasel in tako smo kupovali nove stroje, zaposlovali nove sodelavce. Takrat pa je nastopila gospodarska kriza in še kako smo jo občutili. Zmanjšana oziroma skoraj nična naročila so podjetje oslabila. Tako smo bili prisiljeni zmanjšati število zaposlenih in reprogramirati kredite. Vendar pa po vsakem dežju pride sonce in tako je bilo tudi pri nas. Prišla so nova naročila, novi kupci, kupovali smo nove stroje, razvijali tehnologije, zaposlovali nove sodelavce in poplačali stare dolge, ki so nastali v času krize.

Kako poslujete danes?

● Ta rast je danes podjetje pripeljala tako daleč, da smo letos izgradili nove poslovne in proizvodnje prostore, ki so še večji od obstoječih in v naslednjem obdobju si obetamo še dodatno rast. Nova hala bo v celoti v uporabi v novembru in menim, da se tako midva s partnerjem kot tudi vsi naši zaposleni že zelo veselijo razširjenih in modernih delovnih prostorov.

Podjetje v zadnjih šestih letih beleži zdravo rast, kar se odraža tako na prometu kot številu zaposlenih. V tem trenutku zaposlujemo 34 ljudi, z zagonom proizvodnje v novih prostorih pa načrtujemo, da bomo v naslednje pol leta zaposlili še približno 10 ljudi.

Rast prometa v zadnjih letih je okoli 10 odstotkov na leto. Seveda pa je načrt za prihodnje leto, da letošnjih 2,5 milijona evrov prometa nadgradimo. Ob tem ne smemo pozabiti na pomembne naloge, ki nas čakajo v prihodnje. To so zagotavljanje kakovostne izdelke, kratke dobavne roke in tehnično ter tehnološko slediti razvitemu zahodnemu trgu, kamor v zadnjih letih največ izvozimo.

Zdaj pa k Dravinjskemu poslovnemu klubu (DPK). Kako to, da ste se odločili prevzeti predsedovanje?

● Najprej sem se odzval vabilu, da se udeležim neformalnega srečanja podjetnikov, kjer smo vsi takrat prisotni podprli idejo o ustanovitvi DPK. K pogovoru in predstavitvi predloga, da bi prevzel prvo predsedovanje klubu, me je povabil župan Miran Gorinšek. Po predstavitvi osnovne ideje kluba in njegovih nalog ter poslanstva sem se odločil, da sprejemam ta izziv in se lotim tudi te naloge, za katero pa sem že od samega začetka vedel, da ne bo lahka.

Kakšne cilje ste si zastavili kot predsednik kluba?

● Osnovni cilj je čim bolj povezati

člane kluba, razširiti klub z novimi in tako ustvariti res širok krog podjetnikov, ki bi na naših srečanjih poleg tem, ki jih pripravljamo v upravnem odboru, sami prispevali mnenja, ideje in izkušnje in na ta način ustvarjali pozitivno klimo v klubu, ki bi podjetnike še bolj aktivirala in pritegnila k širšemu ustvarjanju in sodelovanju. Samo širok obseg podjetnikov bo prinesel pozitivne rezultate, kajti vsak posameznik lahko na srečanje pride s svojimi predlogi, problemi, vprašanji, izkušnjami in jih na srečanju deli z drugimi. Dejstvo je, da so takšne oblike izmenjevanja izkušenj, informacij in reševanja težav v zadnjem času v svetu vedno bolj pogosta in take oblike mreženja prinašajo pozitivne rezultate na vseh področjih.

Kako bomo pri tem uspešni, pa je odvisno od vseh nas. Sam bom poskušal

čim bolj aktivno voditi klub, v sodelovanju vseh nas pa vidim potencial, da na koncu rečemo, da smo vsi za vse nas naredili nekaj dobrega in koristnega in da je to na koncu koncev prineslo tudi našemu gospodarstvu in obrti določen plus.

Koliko podjetnikov združujete zdaj? Se vam še lahko kdo pridruži?

● Udeleženci ustanovnega srečanja ali pa tisti, ki se ga niso mogli udeležiti in so samo podpisali pristopno izjavo, prihajajo iz vseh treh občin (konjiške, vitanjske, zreške) in iz različnih podjetij ter obrti. Tako so zastopana mala podjetja kot tista največja in v klubu smo si vsi enakega prepričanja, kar je najpomembnejše. V tem trenutku nas je okoli 40 in dovolite mi, da ob tej priložnosti povabim k sodelovanju tudi tiste, ki se nam do sedaj še niso pridružili.

Klubu se lahko s pisno prijavo priključijo vsak vodstveni delavec iz gospodarstva in negospodarstva, ki sprejme pravila kluba. Član postane na lastno željo z obvezo, da bo deloval po pravilih kluba in plačal letno članarino, ki je bila določena med člani kluba in znaša 100 evrov na leto.

V kakšni kondiciji je trenutno podjetništvo na območju DPK?

● Moja osebna ocena je, da sta podjetništvo in obrt na našem območju v dobri kondiciji. Pa ne samo to, vse skupaj se dobro razvija, in to je videti na vsakem koraku. Tako mala kot velika podjetja nekaj gradijo, ustvarjajo nova delovna mesta, nov potencial za razvoj. In mislim, da nas lahko to vse skupaj veseli.

Kakšne pa so trenutno največje težave podjetnikov?

● To so teme, o katerih se govori že dolgo, vsem so poznane, ni pa moči, da bi se v kratkem časovnem obdobju kaj občutno spremenilo na bolje. Ovine so predvsem birokratske narave. Tako v vseh treh občinah iščejo možnosti za odprtje novih zazidalnih obrtnih con in če so na strani občin in podjetij prizadevanja po čimprejšnji razširitvi teh con, je na drugi strani država, ki s svojimi birokratskimi potezami vse skupaj zavira. Najhuje pa je, da smo pri tem tako občinske uprave kot podjetniki dokaj nemočni in prisiljeni čakati, kaj bodo rekli državni uradniki.

„Iz lastnega denarja sva kupila prvi rezkalni stroj in ga postavila v vrtno uto pri mojih starših. Uta je bila takrat še brez oken in vrat in zadevo sva rešila s kartonom in polivinilom. Resnično začetek na samem dnu.“

Kakšne so bile dosedanje aktivnosti kluba?

● Pred počitnicami nas je na prvem srečanju okoli 30 gostil vitanjski župan. Glavna tema so bile predstavitve obstoječih zazidalnih industrijskih con v vseh treh občinah, odprtega Laboratorija za mlade Konjice in razvoja podjetništva ter obrtništva v Dravinjski dolini.

Na srečanju smo gostili tudi priznanega ameriškega profesorja sodobnih oblik podjetništva na univerzi v Coloradu, profesorja Geoga Deriso, ki nam je predstavil izkušnje dobrih praks v tujini na področju podjetniških idej, start-up podjetij in vključevanja mladih v podjetništvo. Načeloma pa velja, da se bomo člani sestajali enkrat na mesec in naslednje srečanje pripravljamo za november.

Zakaj se sploh pridružiti DPK? Kakšne so torej prednosti?

● Kot veste, se določena podjetja in obrtniki zbirajo v okviru Gospodarske ali Obrtne zbornice in tudi tu je članstvo prostovoljno. DPK pa je klub, ki združuje in pokriva vse, torej tako obrtnike, podjetnike kot vodstvene delavce v podjetjih. Gre za nekakšno nadgradnjo in razširjeno obliko sodelovanja vseh oblik gospodarstva in negospodarstva.

Ker gre v osnovi v klubu za povezovanje in druženje ter izmenjavo mnenj, izkušenj in dobre prakse, je to osnova, da se v čim širši sestavi sestajamo in drug za drugega in drug z drugim naredimo nekaj dobrega za naš razvoj in naše gospodarstvo. Kako nam bo to uspelo, bo pokazal čas.